

Arrest

nr. 44 623 van 8 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker vraagt dat een kamer van twaalf rechters de zaak behandelt om zo de eenheid van de rechtspraak te behouden en baseert zich hiervoor op artikel 39/6, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

1.2. Artikel 39/6, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de eerste voorzitter en de voorzitter erover waken dat de eenheid van de rechtspraak wordt gevrijwaard en dat zij de nodige maatregelen nemen om hierin te voorzien. Er is niet voorzien in de mogelijkheid voor verzoeker om te vragen dat de zaak door een kamer van twaalf rechters wordt behandeld. Bijgevolg mist het verzoek juridische grondslag.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 januari 2007, verklaart er zich op 29 januari 2007 vluchteling.

2.2. De Commissaris-generaal verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 14 oktober 2009, verstuurd op 15 oktober 2009.

2.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Shahrstan in de provincie Daikundi afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Toen u drie of vier jaar oud was, sloeg uw familie op de vlucht voor (J.), een Hazara uit het dorp die het op het land van de familie gemunt had. U bleef alleen achter bij (Q.), een vriend van uw vader die samen met zijn vrouw voor uw opvoeding instond. U hoedde een kudde dieren maar ook u kreeg met (J.) te maken. Tot twee keer toe poogden zijn mannen u te ontvoeren. Omdat (Q.) niet langer kon instaan voor uw veiligheid betaalde hij voor uw vertrek uit Afghanistan. Op 29 januari 2007 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. De beslissing van het Commissariaat-generaal van 27 november 2007 werd op 2 december 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd omdat het, met oog op een goede en snelle rechtsbedeling, gepast voorkomt u te horen als meerderjarige. Het Commissariaat-generaal organiseerde een nieuw gehoor op 28 april 2009. U legt een nationaliteitsattest voor dat u via de Afghaanse ambassade in Brussel verkregen hebt.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door verzoeker niet betwist.

2.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij altijd in het dorp Amej heeft gewoond en dat hij schapenhoeder was. Verzoeker weet immers bitter weinig over schapen en legde erg vage verklaringen af over het dorp, over zijn familie en over de dorpelingen;
- het is onmogelijk om de nood aan subsidiaire bescherming juist in te schatten aangezien verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd;
- het neergelegde geneeskundig getuigschrift houdt geen verband met de door verzoeker aangehaalde verblijfplaatsen en er blijkt evenmin uit dat het op verzoeker betrekking heeft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel aan dat de Commissaris-generaal een onmiskenbare beoordelingsfout heeft begaan en dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet schendt evenals de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 4, lid 4 en 5 van de Richtlijn 2004/83/EG.

Verzoeker voert aan dat hij is opgegroeid in een klein dorp, in een gebied dat regelmatig opgeschrikt werd door oorlogsgeweld en bomaanslagen en dat hij slechts twee jaar naar een Koranschool is geweest en dus maar een klein beetje kan lezen en schrijven. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal niet onderzocht heeft waarom zijn linkerbeen werd afgezet en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel. Hij stelt dat Afghanistan vol landmijnen ligt. Verzoeker besluit dat zijn relaas aannemelijk is en door allerlei internationale rapporten bevestigd wordt en dat hij in de mate van het mogelijke zijn medewerkingsplicht heeft volbracht. Door meer te eisen schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker artikel 4, lid 5 van de Richtlijn 2004/83/EG.

Verzoeker voert aan dat de Commissaris-generaal van hem zeer specifieke informatie verwacht die gelet op zijn profiel niet van hem verwacht mag worden. Verzoeker benadrukt dat hij een kind was toen hij de schapen hoedde en niet van hem verwacht werd dat hij lammetjes ter wereld bracht of zieke schapen genas en er niet bij was als schapen verkocht werden. Verzoeker stelt dat het in Afghanistan absoluut niet de gewoonte is dat men aan elkaar persoonlijke vragen stelt en het dus heel goed mogelijk is dat hij niet weet waarom zijn pleegouders kinderloos gebleven zijn. Verzoeker stelt dat schaapherders vaak onderweg zijn en hij daarom niet veel contact had met de dorpsgenoten. In de hele provincie zijn er slechts één ziekenhuis en dertien klinieken en dus is het absoluut mogelijk dat verzoeker deze niet kende.

Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk zwijgt over al wat verzoeker wel kon vertellen. Zo kon hij een aantal dorpen opnoemen die in de buurt van zijn dorp liggen. Verzoeker

stelt dat hij deze informatie enkel kon geven omdat hij er echt gewoond heeft. Het gaat niet om ingestudeerde kennis want anders zou hij wel meer zaken ingestudeerd hebben.

Verzoeker voert aan dat de vaststelling dat hij bedrieglijke verklaringen zou afgelegd hebben er niet toe mag leiden dat zijn vrees bij een terugkeer niet meer moet onderzocht worden. Verzoeker verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker stelt dat hij een been is verloren toen hij op een landmijn is gelopen, wat in de bestreden beslissing niet op een ernstige wijze wordt betwist. Verzoeker voert aan dat als de ernstige schade zich al heeft voorgedaan de tegenpartij moet aantonen dat een dergelijke schade zich niet opnieuw zal voordoen. Door hierover te zwijgen in zijn motivering interpreteert de Commissaris-generaal artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2004/83/EG niet op een richtlijnconforme wijze.

Verzoeker voert tot slot aan dat hij het voordeel van de twijfel had moeten krijgen omdat hij al het mogelijke heeft gedaan om zijn vrees aan te tonen en omdat hij een been verloren is door op een mijn te lopen, wat aantoonde dat er in Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

3.1.2. De Raad is van mening dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, aangezien verzoeker zijn problemen niet aannemelijk maakt, net zomin als zijn profiel, zijn familiale toestand en zijn verblijfplaats in Afghanistan.

Verzoeker beweert dat hij Afghanistan ontvlucht is omdat hij problemen had met J., een persoon uit zijn dorp. Volgens verzoeker wilde J. de grond van zijn vader afnemen en is zijn familie het dorp daarom ontvlucht. Na hun vlucht heeft J. de grond echter niet ingenomen omdat Q. de eigendomspapieren had. Vervolgens probeerde J. tweemaal om verzoeker te ontvoeren, een eerste maal drie of vier jaar voor verzoeker uit Afghanistan vertrok en een tweede maal vijf maanden voor zijn vertrek. Volgens verzoeker wilde J. op die manier Q. onder druk zetten om zo de eigendomspapieren te verkrijgen. Beide pogingen mislukten echter omdat verzoeker niet alleen was (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 3, 5, 6). Het is echter niet aannemelijk dat J. zo lang gewacht zou hebben om verdere stappen te ondernemen om de grond van verzoekers vader te verkrijgen. Het is evenmin aannemelijk dat J. slechts tweemaal zou geprobeerd hebben om verzoeker te ontvoeren. Hij had immers kansen genoeg aangezien verzoeker meestal de hele dag alleen was met zijn kudde. Bovendien antwoordde verzoeker op de vraag of J. nog andere pogingen deed om hem te treffen dat J. hem niets kon maken. Als reden daarvoor gaf verzoeker dat J. misschien bang was van de mensen in het dorp omdat hij dacht dat de dorpelingen verzoeker zouden steunen (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 7).

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij in Afghanistan schapenhoeder was, aangezien tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal is gebleken dat zijn kennis van schapen zeer beperkt is. Verzoeker beweerde tijdens het gehoor dat hij van zijn zevende tot zijn veertiende als schapenhoeder werkte maar hij kon niet zeggen welke ziektes typisch zijn voor schapen, welke behandeling zieke dieren kregen en hoeveel lammeren een schaap kan krijgen (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 4, 9, 10). Dat verzoeker zelf geen lammetjes ter wereld bracht of zieke schapen genas, betekent niet dat hij niet kan zien welke tekenen van ziekte schapen zoal vertoonden of hoeveel lammeren er zoal geboren werden. Ook over de dracht van schapen kon verzoeker niets vertellen, behalve dat de eigenaar drachtige schapen thuis hield. Waarom dat gebeurde, wist hij opnieuw niet (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 9, 10). Nochtans zou verzoeker toch op zijn minst bij benadering moeten kunnen zeggen hoelang die schapen dan thuis werden gehouden. Verzoekers betoog dat hij een kind was toen hij de schapen hoedde, volstaat niet als verklaring, aangezien het hier om eenvoudige vragen gaat waarvan verwacht mag worden dat ze kunnen beantwoord worden door een tiener die gedurende minstens zeven jaar dag in dag uit een kudde schapen onder zijn hoede gehad heeft.

Verder legde verzoeker erg vage verklaringen af over zijn familieleden en over zijn pleegouders Q. en Z., waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij is opgegroeid bij Q. en zijn vrouw. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dat hij niet wist waarom Q. en Z. geen kinderen hadden. Hij verklaarde dat Q. andere familieleden had maar hij kon slechts één persoon bij naam noemen en wist niet eens op welke manier deze persoon dan wel familie was. Bovendien had hij geen idee waar die andere familieleden woonden en of ze nog in leven waren (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 10). Verder verklaarde verzoeker dat Q. hem verteld had dat hij een oudere broer en zus had maar kon hij over hen niets meer vertellen. Verzoeker wist ook niet waarom zijn ouders hem hadden achtergelaten en wat er met de familie van zijn ouders gebeurd was, terwijl zijn beide ouders volgens hem nochtans van Amej afkomstig waren (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 3, 14). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het in Afghanistan absoluut niet de gewoonte is dat men aan elkaar persoonlijke vragen stelt en dat het dus heel goed mogelijk is dat hij niet weet waarom zijn pleegouders kinderloos gebleven zijn. Hij geeft hiermee echter geen verklaring voor alle andere zaken die hij niet weet.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tot zijn veertiende steeds in het dorp Amej gewoond heeft. Zo kent hij slechts drie personen in het dorp bij naam, meer bepaald twee bevriende herders en het hoofd van de moskee. Deze laatste persoon trad volgens verzoeker tegelijk ook op als bemiddelaar bij problemen (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 7, 8, 12). Het is niet aannemelijk dat iemand die veertien jaar in een dorp gewoond heeft slechts twee leeftijdsgenoten kent. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker slechts één persoon kan opnoemen die een bepaalde functie in het dorp bekleedde of dat één persoon alle functies zou vervullen. Dit geldt nog meer nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker gedurende twee jaar naar een Koranschool in zijn dorp ging. Verzoeker verklaarde verder dat hij de kudde 's morgens meenam en dat hij 's namiddags terugkeerde en dat hij met de kudde niet te ver van het dorp weg ging (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 8, 9). Aldus zou verzoeker toch meer over het dorp en zijn bewoners moeten kunnen vertellen, ook al was hij dan vaak onderweg en had hij niet veel contact met zijn dorpsgenoten. Verzoeker kon een zestal namen opsommen van dorpen die in de buurt van zijn dorp liggen en die hij gehoord had, maar kon niet zeggen of er in de buurt van zijn dorp een school was en of er in het district een rivier was en een kliniek of een hospitaal (gehoorverslag CGVS 28 april 2009, 7, 8, 11). Deze beperkte kennis lijkt ingestudeerd, gelet op het feit dat verzoeker voor het overige erg weinig weet over het dorp waar hij veertien jaar woonde en over de omgeving rond het dorp. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker in staat was om zes namen van dorpen te onthouden die hij enkel kende van horen zeggen, terwijl hij zo weinig weet over de dingen waarmee hij dagelijks te maken had.

De vragen die tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal aan verzoeker gesteld werden, zijn vragen die betrekking hadden op verzoekers leefwereld. Om op deze vragen te antwoorden was geen bijzondere kennis of opleiding vereist. Zoals hierboven aangetoond, lagen de vragen volledig in het verlengde van verzoekers voorgehouden profiel.

Verzoeker heeft aan het verzoekschrift een geneeskundig getuigschrift toegevoegd waaruit blijkt dat zijn linkerbeen is afgezet en hij een kunstbeen draagt. Verzoeker toont echter niet aan dat hij zijn been is verloren door op een landmijn te lopen. Indien het medisch attest inderdaad bevestigt dat verzoeker een been is verloren ten gevolge van een explosie is dit immers enkel op aangeven van verzoeker zelf en niet op basis van een diagnose van de behandelende arts. Het medisch attest vormt derhalve geenszins een bewijs van verzoekers recente verblijf in Afghanistan.

Verzoeker verwijst naar artikel 4.4. van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 maar gaat voorbij aan het gegeven van artikel 4.5. van dezelfde richtlijn dat stelt dat aan verzoeker ondanks het ontbreken van bewijsmateriaal het voordeel van de twijfel slechts dan kan worden verleend wanneer vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. In casu stelde verwerende partij terecht vast dat verzoeker noch zijn profiel als schaapherder noch zijn recente afkomst uit Afghanistan aannemelijk maakt zodat bijgevolg evenmin aan zijn asielrelaas nog enig geloof kan worden gehecht aangezien beide onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen merkt de Raad op dat de Commissie een administratief rechtscollege was wiens uitspraken geen precedentswaarde hebben en de beroepen hoe dan ook individueel behandeld worden.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen gegeven voorhanden is dat aantoonde dat verzoeker een gegronde reden heeft om bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of dat verzoeker in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert ten eerste aan dat de subsidiaire bescherming moet onderzocht worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, aangezien zijn nationaliteit in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken en dus vaststaat.

Verzoeker voert ten tweede aan dat een weigeringsbeslissing niet kan genomen worden op basis van het recente verblijf zonder een verblijfsalternatief te onderzoeken en dus zonder de vrees bij terugkeer in te schatten, op straffe van het niet richtlijnconform interpreteren van artikel 15, c van de Richtlijn 2004/83/EG. Verzoeker meent dat de volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie

moet gesteld worden: *“Dient artikel 15, c van de Richtlijn 2004/83/EG zo uitgelegd te worden dat verzoeker ervan kan worden uitgesloten zonder dat er een onderzoek wordt gedaan naar het reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit, omdat zijn ‘recent verblijf’ in zijn land van nationaliteit niet zou vaststaan, zolang niet bewezen is dat verzoeker in een derde land bescherming kan genieten conform de richtlijn?”*

Verzoeker voert ten derde aan dat de subsidiaire bescherming moet onderzocht worden ten aanzien van het district Shahrstan in de provincie Daikundi. Volgens verzoeker lopen burgers in de provincie Daikundi gevaar omdat deze provincie dicht bij de gevaarlijke provincies Uruzgan en Ghazni ligt. Bovendien blijkt uit verschillende internetartikels dat de onveiligheid in Daikundi en in Afghanistan toeneemt.

3.2.2. Verzoeker verklaart dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat hij is opgegroeid in het dorp Amej, gelegen in het district Shahrstan in de provincie Daikundi. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij van het dorp Amej afkomstig is, zoals reeds in 3.1.2. uiteengezet. Verder is ook reeds gebleken dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn familie en over zijn werk.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst of zijn nationaliteit volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177.396; RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is hetzij ingevolge een verblijf in een derde land, en dit voor de indiening van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van een humanitaire bescherming genoot of er ondertussen het staatsburgerschap verwierf. Hoger is gebleken dat verzoeker een levensloop naar voor bracht die gelet op het gebrek aan elementaire kennis over het dagelijkse leven in de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, niet geloofwaardig is. Door bewust geen duidelijkheid te verschaffen over zijn verblijfplaats(en) de jaren voor zijn vertrek creëerde verzoeker zelf verwarring. Doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn feitelijke verblijf in Afghanistan heeft hij zelf het vereiste verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt, zodat een eventuele nood aan internationale bescherming niet correct kan worden ingeschat en het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend (RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

Aan verzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend omdat hij geen verband met zijn persoon aannemelijk heeft gemaakt. In casu rijst bijgevolg geen probleem van uitsluiting, zoals verzoeker blijkens de formulering van zijn prejudiciële vraag wil doen geloven. De Raad acht een uitlegging van het Hof van Justitie van de Europese Unie omtrent de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn dan ook niet noodzakelijk om zijn arrest te wijzen. Op grond van artikel 267, tweede lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie dient dan ook geen prejudiciële vraag te worden gesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in het derde middel aan dat uit de rechtspraak van de Raad kan worden afgeleid dat de Raad zich niet bevoegd acht om een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken. Dit betekent in de praktijk dat geen enkele rechtbank het risico op een schending van dit artikel controleert, wat volgens verzoeker dan weer een schending inhoudt van artikel 6 EVRM.

Verzoeker voert verder aan dat in deze zaak de schending van artikel 3 EVRM op ernstige wijze kan aangevoerd worden omdat er in Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is en omdat verzoeker als gehandicapte tot een kwetsbare groep van personen behoort.

3.3.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming op

grond van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert immers in het derde middel geen andere argumenten aan dan in het eerste middel om subsidiaire bescherming op grond van dit artikel te rechtvaardigen, zodat volledig kan verwezen worden naar de uiteenzetting in 3.1.2.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. A. VAN ISACKER,
dhr. F. TAMBORIJN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER